

Pozvánka na Předvánoční posezení

Již tradiční posezení s pohoštěním a dobrou zábavou se uskuteční v **pátek 8. 12. 2017 od 16 hodin** v prostorách OV KSČM Kroměříž na Hanáckém náměstí 463.

Srdečně zvou pořadatelé – Levicový klub žen Kroměříž a OV KSČM Kroměříž.

Info

Uzávěrka dalšího čísla Zpravodaje bude 15. 2. 2018.
Těšíme se na Vaše příspěvky!

Zpravodaj neprošel tiskovou úpravou.

OV KSČM Kroměříž

Hanácké náměstí 463, Kroměříž

Tel.: 725 646 089

Web: <https://kromerizsko.kscm.cz/>

E-mail: ov.kromeriz@kscm.cz

ZPRAVODAJ

K KSČM
roměřížsko

prosinec 2017

Vážení a milí čtenáři, soudružky a soudruzi,

toto číslo našeho zpravodaje se Vám dostává do rukou, kdy již první šok z výsledku voleb odezněl. Nicméně nikdo z nás nečekal, že levice ve sněmovních volbách zažije takové fiasko. Naše strana byla na hlavu poražena a to nelze přijmout jinak než jako krutou skutečnost. A tak jako po každé prohrané bitvě se najde spousta generálů, kteří vědí, jak se to mělo dělat, a ani v naší straně tomu není jinak. Ale přiznejme si. Je výsledek voleb až takovým překvapením? Vždyť již krajské a senátní volby byly velkým varováním a něco naznačovaly. Málokdo však chtěl slyšet, že bychom měli být jiní, mladší, živější, prostořecí a třeba také trochu populističtí. Voličům jsme sice předložili skvělý program, ale kolik z nich si ho přečetlo? Měli jsme skvělé volební heslo, ale kdo na něj slyšel? Tak bychom mohli pokračovat, ale k žádnému řešení by to asi nevedlo.

V současné době probíhají v naší straně výroční členské schůze, následovat budou okresní, krajské konference a vše vyvrcholí X. sjezdem, který byl svolán na duben příštího roku. A právě při těchto jednáních je možnost zahájit „restart“ naší strany. K tomu, aby se něco změnilo, je nutná generační výměna – a to jak ve vedení, tak na nižších úrovních. Máme ve svém středu spoustu mladších schopných soudruhů, ale ti ještě nedostali příležitost. Věřím, že tu příležitost a naši důvěru nyní dostanou

a pomohou naši stranu dostat opět tam, kam patří a opět bude platit „jiní o lidech, my s lidmi“.

Závěrem mého zamyšlení mi dovolte, abych poděkovala všem, kteří se jakýmkoliv způsobem zapojili do volební kampaně a také těm, kteří neváhali a svůj hlas dali KSČM. Přes nelichotivý výsledek ve volbách musíme zatnout zuby, napnout síly a jít dál. Před námi jsou kromě zmíněných stranických jednání další úkoly. Tím nejbližším a podle mne nejvýznamnějším úkolem je dobře obstát v komunálních volbách, které nás čekají v příštím roce. X. sjezd by proto měl připravit kvalitní základ pro dobrý výsledek v těchto volbách. Mějme na paměti, že všechno, aby tomu tak bylo, máme ve svých rukách.

Zdeňka Hlobilová, předsedkyně OV KSČM

Gratulace

RNDr. Vladimír Koniček je po volbách jediným poslancem KSČM zvoleným ve Zlínském kraji. Gratulujeme ke zvolení.

Povolební zamyšlení

Volby do Poslanecké sněmovny jsou zdárně za námi. Nešlo nezaznamenat, že pro naši stranu dopadly katastrofálně. To, že je situace jiná než při volbách v roce 2013, bylo jasné. Před čtyřmi lety nám byla politická situace více nakloněna, takže určitý pokles se dal předpokládat. Tak razantní, jaký byl, však překvapil asi nás všechny. Výsledky je nutné důkladně zanalyzovat, což je úkolem vedení strany v nejbližších dnech. My si musíme sebekriticky zhodnotit naši práci. Musíme si říct, co jsme třeba udělali špatně, co jsme měli dělat jinak, kde jsme měli přidat a kde třeba naopak ubrat. Ale jak moc by výsledek okresu Kroměříž mohl být jiný? O pár desetin procenta? Nebo dokonce o pár procent? Tomu už moc nevěřím. Naopak, ráda bych i touto cestou poděkovala členům vedení OV KSČM Kroměříž za práci, kterou odvedli, našim členům ZO i všem kandidátům, kteří se v rámci svých možností tentokrát opravdu zapojili do kampaně a udělali pro dobrý výsledek maximum. Udělali všichni kus práce, bohužel, na to, abychom dosáhli na druhý mandát v kraji, to nestačilo.

Propad strany je celorepublikový. Nechci a neberu to jako omluvu, ale je jasné, že problém nemáme jen my u nás, ale problém má strana jako celek. Nedokázali jsme oslovit voliče, kteří tentokrát šli za silnými, výraznými osobnostmi, jednoduchým heslem, jasným, i když možná neupřímně myšleným, slibem. Volič prostě začal rebelovat a tradiční strany se pro něj staly nezajímavé. Nepřišli jsme totiž s ničím novým. A to je to, nad čím hlavně se musí vedení a každý z nás zamyslet. Analýza je jedna věc. Důležitější teď bude ta druhá strana mince. Proč? Co nabídnout? Naše

Zásadním doporučením pro všechny voliče levice je aby, se všichni voleb zúčastnili a volili zkušeného a České republice oddaného člověka, který svým životem a činy prokázal, že hájí zájmy České republiky, dbá názorů široké veřejnosti a je připraven pracovat pro většinu občanů. Předpokladem úspěšné volby je rozhodnout o prezidentovi již v prvním kole volby.

RSDr. Jaroslav Procházka, člen ÚV KSČM

Blahopřání

Všem oslavenkyním a oslavencům, kteří oslavili nebo oslaví své narozeniny, dovolte popřát hodně zdravíčka a štěstíčka.

Příjemné prožití Vánočních svátků a vše dobré v Novém roce přeje redakční rada Zpravodaje. Děkujeme všem čtenářům za přízeň a za strpění případných nedostatků při změnách ve Zpravodaji a doufáme, že budete rádi náš Zpravodaj číst i nadále.

nechceme si to s nikým „rozházet“. Umíme dobře využít stranické struktury k poskytování a k prezentaci naší práce s využitím i nižších stranických orgánů?

Volební kampaň začíná v den složení slibu poslanců, senátora či zastupitelů a končí v den příštích voleb. Volební mítinky a jiné akce před volbami jsou už jen prezentací kandidátů a programů. Jsem přesvědčen o tom, že naši poslanci, senátor i zastupitelé pracují dobře a odpovědně. Ví to však voliči? Uvedu pár příkladů. KSČM pozitivně a v duchu přání občanů hájila jejich zájem ve věci těžby a zpracování lithia v Česku. Již začátkem roku naši poslanci interpelovali ve sněmovně v této věci. Věděli o tom voliči od samého počátku? V konečné fázi se jeví, že z jejich práce ve sněmovně asi těžil někdo jiný. Obdobný případ byl v roce 2015 se zvýšením důchodu. Stát dal 40 Kč a poslanec Opálka navrhl a sněmovna schválila příspěvek 1 200 Kč. Ve volebním programu KSČM ve Zlínském kraji je uvedena mimo jiné jako priorita dálnice D 49 z Hulína do Fryštáku, respektive na hranici se Slovenskem. Tato priorita je stejná již několik volebních období. Jen to konstatovat je však málo. Pro voliče především na Holešovsku a Zlínsku by byla přitažlivá v konkrétnějším vyjádření.

Domnívám se, že Zlínský krajský výbor by se měl zamyslet nad výsledky voleb ve svém volebním obvodu. Minimálně zástupci okresů s výsledkem pod 6 % hlasů by měli rezignovat na funkci a zamyslet se nad tím zda by nebylo vhodné se učit od okresů, kde jsou dlouhodobě lepší výsledky?

Jiří Hovadík

Volba prezidenta se blíží....

V současné době probíhají v základních organizacích KSČM výroční členské schůze, které se zabývají mimo hodnocení výsledků voleb do poslanecké sněmovny Parlamentu ČR i hodnocením práce stranických kolektivů a jednotlivců na dosažených výsledcích a připravují podklady pro jednání okresních, krajských konferencí a X. sjezdu KSČM, který se uskuteční 21. 4. 2018 v Nymburku.

Stranou rezonuje i potřeba analyzovat současné postavení strany ve společnosti a stanovit nové úkoly při prosazování hlavních úkolů, které jsou definovány v základních stranických dokumentech. Většina komunistů je přesvědčena, že programové cíle jsou správné, je však nutné přijmout novou strategii a taktiku při jejich prosazování. Jsou diskutovány i otázky, které se týkají lednové volby hlavy státu. ÚV KSČM na své jednání 27. 10. 2017 rozhodl, že KSČM nebude na funkci prezidenta republiky nominovat svého kandidáta.

V prvním kole voleb, které se uskuteční ve dnech 12. - 13. ledna 2018 se o hlasy voličů bude ucházet 9 prezidentských kandidátů. Definitivní rozhodnutí, kterého kandidáta bychom měli v prvním kole podpořit, bude učiněno ve Výkonném výboru ÚV KSČM.

cíle jsou jasné, máme i argumenty a cesty jak jich dosáhnout. Ale chyběla nám razance, neměli jsme to správné grády.

Po tomto volebním debaklu už nestačí se otřepat a říct si, nic se neděje, jdeme prostě dál. Na frak dostala celá levice a v tom vidím ten zásadní problém. Strana nemá moc času na reakci, která bezesporu musí přijít. Za rok nás čekají komunální volby. A my musíme před občany předstoupit se stejnými myšlenkami, ale v novém kabátě.

Ing. Marie Pěnčíková

Podzimní výlet do Prahy

Koncem září tohoto roku jsme se, většina členek LKŽ, vydaly na výlet do Prahy. Měly jsme to jako odměnu za celoroční aktivitu a jako vybočení z běžné pravidelné měsíční činnosti. Hlavním cílem bylo zhlédnutí muzikálu Síbyla – královna ze Sáby a návštěva Divadla ABC, představení Proč muži neposlouhají a ženy neumí číst v mapách. Krásy Prahy jsme během jednotlivých dnů důkladně prošly. Pražský hrad, Staré město, Petřín a další známá místa, některá jsme obdivovaly z paluby výletní lodi při plavbě po Vltavě. Potvrdil se nám známý fakt, že Praha je úžasná, fotogenická a znovu a znovu dokáže uchvátit. Nutno přiznat, že vzhledem k věku

zbraní? Jistě že nikoliv. Je k zamyšlení, proč musíme tak intenzivně vyrábět falešné hrdiny a přitom nutně zapomínat na ty skutečné.

Zdeněk Vyskočil

A ještě jedno zamyšlení týkající se voleb

„Tak nám skončily volby“, řekla posluhovačka panu Švejkovi. „Kerý volby, pani Müllerová?“ otázal se Švejk. „Já znám pět voleb. Obecní, krajské, senátní, sněmovní a prezidentské“. „Ale milostpane, volby do poslanecké sněmovny“. Začínám možná trochu netradičně, ale záměrně. Nechci hodnotit ani minulé volební období ani volební kampaň či dokonce hodnotit a analyzovat přípravu a výsledky parlamentních voleb. To je předmětem orgánů na jednotlivých stupních.

Výsledky parlamentních voleb jsou zajímavé. Neříkám ani dobré, neříkám ani špatné. Výsledky jsou takové, jaké jsou, jak „voliči rozdali karty“ a musíme tento výsledek respektovat. Na druhé straně bychom měli přemýšlet jak přesvědčit voliče, aby dali svůj hlas kandidátům a volebnímu programu KSČM v příštích volbách. Opět to budou hlasy nerozhodnutých voličů, protestní hlasy voličů a hlasy voličů, kteří nechodí volit, které rozhodnou další volby.

Každé volby jsou vždy volbami do daného orgánu obce, kraje či parlamentu a voliči v nich oficiálně volí kandidáty včetně předloženého programu dané strany či hnutí. Někteří voliči volí třeba jen osobnosti, i na to mají právo. Co má větší váhu u voliče, zda osobnost na kandidátce či program, závisí na každém jednotlivém voliči. Každé volby jsou i nepřímo referendem na nepsané téma obce, kraje či státu. Zda letošní parlamentní volby plnily referendum k otázce migrace, přijetí eura a EU, snížení daní či k jiné otázce rozhodoval každý volič sám za sebe. Výsledek pak ukázal, co chce ze slibů splnit a co ho možná ani moc nezajímá.

Doba se stále zrychluje. Volič ne vždy má dost času i zájmu se seznamovat rozsáhlými volebními programy. Zkušenosti za poslední roky ukazují, že stále více se volební program u některých politických stran a hnutí zužuje na stručná a výstižná hesla, která denně volič slyší v různých rozhovorech, na mítincích či v politických pořadech medií. Kandidáti pak rozkrývají dané heslo a profilují se v dalších otázkách. Každý slib by měl vyvolat slib vyjádřený „v proti heslu“ nebo alespoň specifikovat jeho odlišnost. Není to cesta i pro KSČM?

Volební právo mají občané, kteří v den voleb dosáhli 18 let věku. Volební právo nemají ani politické strany či hnutí a jejich organizace či orgány. Ty by měly jen poskytovat informace co jejich zastupitelé, poslanci či senátoři plní ze slibu volebního programu. Přesto často slycháváme, že ústřední orgán či krajské a okresní orgány nedělají to či ono. V řadě případů je to možná pravda. Dostáváme odpověď, že je „složitě se dostat do sdělovacích prostředků“. I to je pravda. Když se tam dostaneme, jsme dostatečně razantní? Spíše se mi to jeví, že jsme jen slušní a

Došlo k rozsáhlému zatýkání jak studentů, tak i pedagogů. Následně bylo 9 studentů popraveno. Žádná další reakce ze strany okupovaného národa proti nacistické tyranii se nekonala. Československý národ pak dál čekal na své osvobození až do jara 1945.

O půl století později, opět ve stejný den tj. 17. listopadu, zasahují pořádkové složky proti demonstraci, která je však svým způsobem zvláštní. Podstatou této demonstrace je vyvrcholení stavu, který je nastolen již od období tzv. Palachova týdne, tedy od ledna 1989. Od počátku roku 1989 se zejména v Praze konají demonstrace zaměřené proti vládnoucímu režimu. Vše vyvrcholí právě 17. listopadu 1989, kdy dojde opět ke střetu demonstrantů s pořádkovými složkami. Celému světu se doslova zatají dech ze zákroků příslušníků SNB. Zárok příslušníků SNB díky zahraničním médiím obletí svět. Desítky fotografií či různých kamerových záběrů ukazují světu, jak pořádkové jednotky „masakrují“ děti - studenty. A co je podstatou tzv. brutálního potlačení „studentské“ demonstrace? Střelba do demonstrantů? Rozsáhlé zatýkání a uzavírání vysokých škol? Popravy? Nikoliv. Ono „brutální“ pojetí umocněné právě díky včasné přítomnosti zahraničních médií jsou po několik desítek minut trvající výzvy směřující k demonstrantům, aby se rozešli, nebo že proti nim bude použito donucovacích prostředků a při následných potyčkách, kdy příslušníci SNB jsou nuceni po marných výzvách demonstranty rozehnat, použijí tito příslušníci gumových pendreků. Žádná střelba. Avšak jeden „mrtvý student“ se přesto vyrobí. Ze studenta, který byl podstatou výše uvedené demonstrace, se záhy vyklube příslušník právě represivní složky státní moci a student, který je údajně brutálně ubit k smrti a jehož jméno je tak zneužito, je následujícího dne nalezen doma v pořádku u rodičů.

Vzpomeňme na demonstrace po celém světě, např. nedávné střety za Katalánskou nezávislost. Výsledkem těchto střetů bylo přes 800 zraněných demonstrantů nebo vzpomeňme na různá sportovní utkání, při kterých dochází doslova k bitkám mezi pořádkovými složkami a výtržníky a ve světě lidských práv či svobodného sebeurčení se „nehne doslova ani kámen“. Především je k zamyšlení, proč i dnes, je mediálně protěžována událost, která se udála zejména pod taktovkou zahraničních médií a která vedla k pádu režimu, který se sametově rozhodl pro změnu vládnoucí třídy, přičemž nedošlo k žádnému usmrcení demonstrantů, avšak naopak byli zraněni jak demonstranti, tak i příslušníci SNB, studenti byli i mezi jak demonstranty, tak i příslušníky SNB apod. Je k zamyšlení, proč naše dnešní tendenční média naopak nepřipomínají, jak se svoboda likvidovala v roce 1939, co zde existovalo za režim a že právě tehdy umírali lidé pro naši dnešní svobodu, a věnují se především prefabrikované události, která je dnes pompézně označována za „Sametovou revoluci“. Sametová byla změna režimu, avšak o revoluci rozhodně hovořit nelze. Cožpak lze cinkotem klíčů např. od domů, chat či aut změnit vládnoucí režim, který by mohl k obnově veřejného pořádku legitimně použít např.

jsme využívaly hojně i pražskou hromadnou dopravu, která fungovala k plné spokojenosti.

V rámci pobytu v Praze jsme se setkaly s vedením Republikové rady v čele s předsedkyní s. Květou Šlahůnkovou. Diskutovaly jsme o činnosti našeho klubu, o tom co se podařilo, či nepodařilo. Beseda byla velmi zajímavá.

Ubytování během tří denního výletu nám pomohla zajistit poslankyně KSČM z našeho kraje, Ing. Marie Pěňčíková, a za to jí patří velké poděkování. Takže, namísto ztráty sil, jsme bohatší o zážitky a poznání, že je na světě krásně.

Levicový klub žen

Jak dále - otázka pro Evropu, ale i pro KSČM

A jak dále, komunisté? Zde je možný postup pro ideologii řízené levicové strany. Vygenerovat jasnou osobnost ve věku mezi 35 - 55 lety, schopnou formulovat, obhajovat a prosadit myšlenky aspoň na následných 10 let. To vše doprovázeno nadprůměrnými rétorickými předpoklady a vizáží schopnou zaujmout. Vytvořit kolem takovéto osobnosti tým realizátorů schopných ne jenom pracovat, ale i oponovat, diskutovat mezi sebou a hledat v té diskusi řešení. Návrat demokratického centralizmu v systému fungování stranické struktury. Ten systém byl bohužel mnohdy v minulosti zneužíván, přičemž na vině bylo formalizované vykonávání příkazů bez otázek po smyslu a chybějící zpětné vazby. Tu již neposkytují základní organizace a mnohdy ani okresní struktura stran. Zpětná názorová vazba je bohužel nahrazována jednotlivci křičícími ve skupinách na sociálních sítích, aniž by si uvědomovali, že vnitrostranická diskuse je vlastně tímto veřejná a místo, aby sloužila k nápravě a poučení těch, co rozhodují, je medializována a zneužívána. Předpokladem je také návrat profesionalizace aparátu strany rovnoběžně s posílením volených funkcí a názorové plurality, hlavně v horizontální úrovni mezi reálným výkonem obecné zastupitelské politiky, funkcionáři a členy strany. To je řešením pro českou komunistickou levici. To umožní slyšet včas každodenní potřeby občanů a generovat témata s tím velkým „T“. Následná realizace opatření je již úkolem pro vedení a hlavně poslanecký klub.

Leo Luzar (vyšlo na webu Parlamentní listy 16. 11. 2017)

Slovo ke čtenářům...

Vážení a milí čtenáři,

pomalu se vzpomínáme z povolební kocoviny a zamýšlíme se nad současnou situací v naší republice a samozřejmě i situací v naší straně.

Žijeme opravdu v rozporuplném světě, ve světě bující korupce, podrazů a lidských tragédií. Občanská společnost podlehla kampani vymývání mozků a lidé uvěřili

laciným a populistickým heslům. Pravičáci viděli naší sílu v rostoucích preferencích, a proto udělali vše, aby nás zostudili, pomluvili a tím nám znemožnili. Bohužel jsme se nepoučili z výsledků krajských voleb v roce 2016, kdy jsme ztratili více než polovinu mandátů. Hrubě jsme podcenili varovné signály a opakovali jsme stejné chyby. Spokojili jsme se mnohdy s konstatováním, že jedna vlaštovka jaro nedělá. Nyní jsme znovu kritičtí a říkáme, co vše jsme udělali špatně a co musíme změnit. Výsledky parlamentních voleb ukázaly, že levice jako celek v těchto volbách utrpěla hořkou porážku. Mnozí nyní aktivní kritici volají po hlavách vedení, kritizují špatná hesla, rozdali jsme prý ve volební kampani málo otvíráků na pivo a koleček do nákupních vozíků. Volají po omlazení vedení na všech úrovních, jenom si nějak nevšimli skutečnosti, že mladých máme v naší straně jako šafránu.

Každé hodnocení by mělo ale začít sebekritickým zhodnocení podílu jednotlivce na dosažených výsledcích.

Vlivem aktivní práce některých z nás se podařilo navázat a obnovit i neformální vztahy, které mají bezesporu významný vliv na aktivizaci jednotlivce, zlepšování uvědomělosti, zvýraznění pocitu potřeby pro kolektiv, skupinu či společnost. Každý z nás je osobností, která si v průběhu života prošla řadou úskalí a musela řešit řadu problémů. Chtěl bych nás všechny vyzvat k obnovení slušnosti, vzájemné úcty a ohleduplnosti. Nehledejme to, co nás rozděluje, ale hledejme vše, to, co nás spojuje a pomáhá nám překonávat překážky. Neodsuzujme nikoho za jeho odlišný názor, myšlenku nebo čin – dejme mu šanci a podejme pomocnou ruku, aby našel to správné řešení. V našich řadách by neměla mít místo bezbřehá a prázdná kritika všeho a všech. Každá kritika, výčitka či upozornění by měla mít konstruktivní východisko a ukazovat cesty, metody a prostředky řešení.

RSDr. Jaroslav Procházka

Listopad – připomínka zesnulých, padlých či přeživších - připomínka úcty a respektu k lidskému životu

11. listopadu si každoročně připomínáme den, kterým skončila I. světová válka. Válka, která byla svým rozsahem tak brutální a destruktivní, že lidstvo ohromeno zkázou, kterou tato válka přinesla, doufalo, že bude poslední válkou. Opak byl však pravdou. Od 11. listopadu 1918, uběhlo pouhých dvacet let, aby byla naše země a stát okleštěna, porobena a našimi spojenci obětována. Celý svět nastoupil další cestu k válce, která v mnohém předčila tu, která měla být tou poslední. Když 1. září 1939 vypukla druhá světová válka, nebylo již pochyb o tom, jaká válka to již bude. Zamysleme se nad tím, že jsme již zažili mnohé války, jako stoletou, třicetiletou sedmiletou apod., ale za čí zájmy to vlastně umírají nevinní lidé? Kdo tyto válečné

hrůzy chce a proč? Máme dnes různé paktů, spolky a mezinárodní smlouvy, které nás mají ochránit, ale před kým a za jakou cenu? Copak když propukly obě světové války a v naší historii teprve nedávno, tak neexistovaly tyto nástroje mezinárodní politiky? Jasně, že existovaly. Proč tedy selhaly tehdy a můžou ty dnešní instrumenty mezinárodní diplomacie selhat i dnes? Příliš mnoho otázek a odpovědí se bojíme, takže je alibisticky přenecháváme politikům, kteří jsou však téměř vždy zodpovědní primárně za naše útrapy včetně těch válečných. Dne 11. listopadu si připomínáme Mezinárodní den válečných veteránů. Ano, jsou to ti, kteří si prožili peklo v boji o vlastní život. Voják, který zabíjel jiného vojáka, protože když nezabil ho, tak by byl tím samým vojákem sám zabít. Ano, zvrácená logika vlčího zákona a železné pravidlo války. Vždy je to tak, že války začínají lobbistické skupiny zbrojařů a továrníci na zbraně a na válečný materiál, války chtivý generálové, omezení diplomaté a neschopní politici. Přesně tedy ti, kteří posílají po milionech slušných lidí do uniform a vyzbrojují je jménem své doktríny, aby tak vyprodukovaly mašinérii na zabíjení. Co přitahuje miliony lidí k hrůzám války? Co přitahuje lidi, aby se vraždili z politických, rasových či náboženských důvodů, které jsou však mnohdy jen zástěrkou pro skutečný motiv, kterým je moc těch druhých nad bezmocí těch padlých a těch, co prohrají?

Dne 11. listopadu si připomínáme skutečnost, že přežít válku je těžké, ale vyhnout se jí je mnohem obtížnější. Přesto však, bychom si měli uvědomit, že lidský život za to stojí!

Zdeněk Vyskočil

Dvakrát 17. listopad, ale který je ten „příhodnější“?

V naší novodobé historii proběhly dvě významné události, na které připadá stejný den. Tím dnem je 17. listopad. Jedná se o výročí, které by mělo naší generaci říci mnohé. Co se vlastně stalo? Pokud si toto významné datum dosadíme do kontextu s událostmi, které vyvrcholily v rámci státního svátku dne 28. října 1939, pak zjistíme, že při demonstraci byl těžce zraněn student Lékařské fakulty Univerzity Karlovy Jan Opletal a zavražděn byl i pekařský dělník Václav Sedláček. Na potlačování demonstrace, jež se konala na Václavském náměstí v Praze, se kromě protektorátního četnictva a Gestapa, podílely i jednotky SS. Následovaly další střety na různých místech v Praze. Při těchto střetech demonstrantů a pořádkových sil došlo právě ke střelbě do demonstrantů, přičemž byl smrtelně postřelen Jan Opletal, který 11. listopadu svému zranění podlehl. Jeho pohřeb se konal 15. listopadu v Praze na Albertově, odkud byla rakev s jeho ostatky převezena na Moravu. Následné demonstrace, jež se změnila v protest proti okupaci, se zúčastnily tisíce lidí. Mezi následné represe patřilo zejména uzavření českých vysokých škol (na německé se tento zákaz nevztahoval) a likvidace československé studentské elity.